

WAT ACHTERBLIJFT

*Je bent gegaan
zonder echt afscheid,
zonder woorden
om de leegte te vullen.
En wij,
wij dragen vragen
als stenen in onze handen.
Waarom?
Hoe?
Had ik...?
We zoeken naar tekens,
naar een reden,
naar een rimpel in de lucht
die zegt dat het niet onze schuld was.
We glimlachen soms,
maar dragen je stilte
onder onze ribben,
in elke ademhaling die jij niet meer haalt.
We houden je vast
in foto's,
in flarden herinnering,
in dromen waarin je nog even blijft.
En ook al brak de wereld,
ook al raakte het licht soms kwijt
Wij blijven lopen.
Voor jou.
Voor ons.*

Voor alles wat jij niet meer kon dragen.

We zullen je missen.

Altijd.

Maar we zullen ook leven.

Altijd.

Voor jou.

SPLINTERS

*Je viel.
Hard.
Zonder geluid.
Of was ik doof?
Adem stakte.
In mijn keel.
In jouw borst.
In de wereld.
Waarom?
Te laat.
Te ver.
Te moe.
Ik,
met handen vol lucht.
Met schuld onder mijn nagels.
Met jouw naam
in mijn schreeuw.
Blijven.
Ademen.
Lopen.
Voor wie?
Voor jou.
Voor wat over is.
Voor wat nooit meer heel wordt.
Splinters in mijn hart.
Splinters in mijn ziel.
Splinters die zeggen:*